

Arrest

nr. 135 121 van 16 december 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 14 november 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 oktober 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 november 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en haar advocaat M. KALIN loco advocaat F. LANDUYT en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 8 oktober 2014 en hebben zich op dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 14 oktober 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekers werden gehoord op 23 oktober 2014.

1.3. Op 29 oktober 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst. Deze beslissingen werd op 30 oktober 2014 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

Aangaande G.A.:

"A. Feitenrelaas

U bent een etnische Albanees afkomstig uit het dorp Ternoc in de gemeente Bujanoc en bezit de Servische nationaliteit. Ongeveer twee jaar geleden leerde u uw huidige partner E.(...) H.(...) (O.V. 7.957.358, CG 14/17188) kennen. Een weinig later begonnen jullie een relatie. Jullie hielden jullie relatie geheim. Jullie ontmoetten elkaar bijna dagelijks in het centrum van Bujanoc, waar zij stage liep in een kapsalon. Ongeveer vijf of zes maanden geleden begaf u zich alleen naar haar ouderlijke woning in het dorp Geret in de gemeente Preshevë om haar hand te vragen. Toen haar vader N.(...) te weten kwam wie uw vader was, weigerde hij zijn zegen te geven voor jullie relatie (en huwelijk). Haar familie stond op het punt om u geweld aan te doen. U keerde terug naar huis en lichtte uw vader in. Toen hij vernam wie haar vader was, maakte hij u duidelijk dat hij, indien u met haar zou huwen, u niet langer als zijn zoon zou beschouwen. Blijkbaar waren jullie beide vaders in een ver verleden vrienden geweest die zich bezig hielden met het kopen en verkopen van vee. Op een gegeven moment was er ruzie ontstaan over de verdeling van geld. Deze ruzie ontaardde in een vechtpartij. Sindsdien waren zij vijanden die in bloedwraak met elkaar leefden. Tot voor deze dag was u niet op de hoogte van het bestaan van dit conflict. Een weinig later vertrokken u en E.(...) stiekem naar Gjilan in Kosovo. Na drie dagen vond haar familie jullie. Zij dwong E.(...) in de auto te stappen en mee naar huis te gaan. U keerde vervolgens ook terug naar huis. Kort nadien was u onderweg naar de markt toen u door twee onbekenden met een mes bewerkt werd. Er werd u gezegd u niet langer bezig te houden met de dochter van N.(...). U verloor het bewustzijn. U diende een maand thuis te blijven om te herstellen van uw verwondingen. Nadien vroeg u om hulp aan de vervanger van het dorpshoofd en aan de politie. Uw pogingen bleken vergeefse moeite. Geen van hen was geïnteresseerd in uw problemen. Het plaatsvervangend dorpshoofd zei dat het in orde zou komen en de politie (die u had aangesproken op straat) zei dat het niet zo serieus was en dat het vanzelf zou overgaan. U hervatte uw werk om genoeg geld te verdienen zodat u uw land zou kunnen verlaten. In de tweede helft van september 2014 vertrok u samen met uw partner vanuit Servië naar uw zus in Zwitserland. Na 15 tot 20 dagen zette u uw reis verder. U kwam op 7 oktober 2014 in België aan en diende hier daags nadien een asielaanvraag in.

U bent in het bezit van uw identiteitskaart, uitgereikt te Veliki Trnovac op 28 augustus 2010 en uw paspoort, uitgereikt te Vranje op 31 augustus 2010. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: twee foto's van uw verwondingen en een getuigenverklaring van S.(...) A.(...) en R.(...) F.(...) afgelegd bij het dorpshoofd van Ternoc d.d. 29 augustus 2014 betreffende uw problemen.

B. Motivering

Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken aanwezig in uw administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3, of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 24 april 2014 werd Servië vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonbaar dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. U heeft dit evenwel niet gedaan.

Er moet vooreerst worden vastgesteld dat de door u ingeroepen problemen, namelijk uw vrees vermoord te worden door uw eigen familie of door de familie van uw partner, van louter interpersoonlijke

en gemeenrechtelijke aard zijn en als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt immers dat de situatie waarin u stelt betrokken te zijn geraakt bezwaarlijk beschouwd kan worden als een vendetta (gjakmarra), zoals die door de Kanun van Lekë Dukagjini in een in de Balkan algemeen aanvaarde definitie beschreven werd. In dit verband kan verwezen worden naar de positie van het Hoge Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties (UNHCR) dat sinds 2006 slachtoffers van bloedwraak als een "sociale groep" beschouwt en oordeelde dat het bloedwraakfenomeen onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève kan ressorteren en zo een onderscheid kan gemaakt worden met slachtoffers van (geweld)daden van gemeen recht. Zo heeft volgens het UNHCR een bloedwraak betrekking op de leden van één familie die leden van een andere familie doden bij wijze van vergeldingsmaatregelen die worden uitgevoerd volgens een eeuwenoude eeren gedragscode. Overeenkomstig de klassieke erecode in Albanië (de Kanun) kan een conflict maar als vendetta beschouwd worden wanneer de wraaknemers publiekelijk het verlangen uiten om de in hun ogen geschonden eer van hun familie of hun clan met bloed te herstellen. Omwille van het publiekelijk karakter van de wens tot bloedwraak is elke bij de bloedwraak betrokken persoon op de hoogte van het bestaan van de wraak, van de identiteit van de wraaknemer(s) en van de motieven van de wraak. Een vendetta wordt volgens de Kanun binnen de 24 uur na de gepleegde moord (nadat de eer van de wraaknemers werd geschonden) verkondigd door de tegenpartij. Alle door de wraaknemers geviseerde mannen zien zich vanaf dan verplicht zich thuis op te sluiten uit angst te worden gedood. Dankzij traditioneel geregelde verzoeningsprocessen kunnen in een bloedvete verwikkelde families tot een onderhandelde oplossing komen. De definitie van bloedwraak overeenkomstig de Kanun sluit alle nieuwe vormen van wraak en haar afgeleiden (hakmarra), uitdrukkelijk uit en deze kunnen dan ook enkel beschouwd worden als interpersoonlijke afrekeningen die zich slechts gedeeltelijk baseren op de principes van bloedwraak zonder er echt één te zijn. Vormen van wraak die zich niet aan de voorschriften van de Kanun houden, worden als dusdanig niet als bloedwraak beschouwd en ressorteren bijgevolg niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie. U verklaarde uitdrukkelijk dat enkel beide vaders elkaar viseerden. U had overigens nog nooit gehoord van de Kanun van Lekë Dukagjini (CGVS, blz. 13). Het is in het licht van voorgaande informatie ook hoegenaamd niet aannemelijk dat u pas op de dag dat u E.(...)'s hand ging vragen voor het eerst zou vernomen hebben van het bestaan van de bloedwraak. Verder kon u weinig of niets vertellen over de grond van het conflict tussen beide vaders (CGVS, blz. 12-13).

Voorts hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u geen of onvoldoende beroep kon doen – of in geval van problemen bij een eventuele terugkeer naar Servië zou kunnen doen – op de hulp en/of bescherming van de in Servië aanwezige autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van terugkeer naar Servië voor u een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. U verklaarde nooit problemen te hebben ondervonden met de Servische autoriteiten (CGVS, blz. 16-17). U zou na de steekpartij geen klacht hebben neergelegd bij de politie, niettegenstaande er getuigen aanwezig waren op het plaats van het delict. U gaf aan dat zulks toch niet zou helpen. U voegde daaraan toe dat veel getuigen afzien van een verklaring omdat zij hoge boetes kunnen oplopen indien zij niet verschijnen op het proces (CGVS, blz. 16). Dit is een nogal ver gezochte en weinig relevante uitleg die uw nalaten bovendien niet rechtvaardigt. Het doel van een klacht bij de politie is net het voorkomen of oplossen van problemen en bovendien kan klacht ingediend worden tegen onbekenden. Twee maanden na de steekpartij, toen u voldoende hersteld was, zou u wel twee agenten hebben aangesproken op straat over uw problemen. Zij zeiden dat het niet nodig was dat u een klacht zou neerleggen en dat het probleem zich vanzelf wel zou oplossen. U zou later niet meer naar het politiekantoor gegaan zijn om officieel klacht in te dienen (CGVS, blz. 15-16). Indien u werkelijk voor uw leven vreesde, is het hoogst merkwaardig met dit antwoord van de agenten genoegen nam en dat u geen verdere stappen zou hebben ondernomen. Wat dit laatste betreft dient trouwens gewezen te worden op een tegenstrijdigheid in uw opeenvolgende verklaringen. Waar u op het Commissariaat-generaal aangaf dat de agenten op straat weinig interesse hadden en zeiden dat het niet ernstig was en vanzelf zou overgaan (CGVS, p.15), stelde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat de agenten u lieten weten dat dergelijke interfamiliale problemen buiten hun bevoegdheid vallen (vragenlijst CGVS ingevuld bij DVZ, vraag 3.5). Bovendien dient opgemerkt dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt bovendien dat de Servische autoriteiten en de Servische politie voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging

en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hoewel binnen de Servische politie blijven nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, blijkt uit de informatie dat de Servische politie beter functioneert. Hierdoor benadert ze meer de internationale maatstaven. Dat de politie beter functioneert, is onder meer het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2005, die grote organisatorische veranderingen van de politiediensten met zich meebracht. Wangedrag van politieagenten wordt niet zonder meer gedoogd. Dit blijkt eveneens uit de oprichting van een intern controleorgaan binnen de politiediensten, dat klachten behandelt die met het optreden van de politie te maken hebben. De Servische overheid wordt bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Serbia". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad, de zogenaamde community policing, de public relations en communicatie. Door het geheel van deze vermelde maatregelen kon de Servische politie betere resultaten voorleggen. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat, voor het geval dat de Servische politie haar werk in particuliere gevallen toch niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door de politie/ politieel wangedrag aan te klagen. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt bijkomend dat er in de Preshevë-vallei mogelijkheden bestaan om in geval van problemen van gemeenrechtelijke aard klacht neer te leggen bij de multi-etnische politie (MEP), waarbij ook etnische Albanese agenten tewerkgesteld zijn. De MEP is ondergebracht binnen de bestaande politiestructuren en is belast met de reguliere politietaken in de Preshevë-vallei. Het hoofd van de politie in Preshevë is een etnische Albanees (Avdi Bajrami). Uit de info blijkt dat de MEP haar politietaken in de haar toegewezen domeinen naar behoren vervult. Zo treedt de MEP op in situaties van huiselijk geweld, drugs (gebruik en smokkel), burenruzies, smokkel en diefstal, verkeersovertredingen, verkrachting, moord en andere gemeenrechtelijke feiten. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Servië opererende autoriteiten aan alle Servische onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie doen wijzigen. Uw identiteit en nationaliteit worden niet betwist. De foto's tonen weliswaar een wonde maar laten niet toe de oorzaak van deze wonde vast te stellen. Bovendien bent u niet duidelijk herkenbaar op deze foto's. Met betrekking tot de getuigenverklaring moet worden opgemerkt dat deze een gesolliciteerd karakter vertoont. Het betreft immers een getuigenverklaring van S.(...) A.(...) en R.(...) F.(...) die zelf niet aanwezig waren bij de aanval, maar aan wie u uw problemen hebt verteld (CGVS, p.14). Daarenboven stemt de inhoud ervan niet overeen met uw eigen verklaringen. Volgens dit document zou u hebben samengewoond met uw partner, terwijl u uitdrukkelijk verklaarde dat dit niet het geval was (CGVS, blz. 5).

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen."

Aangaande E.H.:

"A. Feitenrelaas

U bent een etnisch Albanese afkomstig uit het dorp Geret in de gemeente Preshevë en bezit de Servische nationaliteit. Ongeveer twee jaar geleden leerde u uw huidige partner G.(...) A.(...) (O.V. 7.957.375, CG 14/17193) kennen. Een weinig later begonnen jullie een relatie. Jullie hielden jullie relatie geheim. Jullie ontmoetten elkaar bijna dagelijks in het centrum van Bujanoc, waar u stage liep in een kapsalon. In december 2013 kwam u uw broers en zus in België bezoeken. In januari 2014 keerde u terug naar huis. Enige tijd later kwam G.(...) alleen naar uw ouderlijke woning om uw hand te vragen. Toen uw vader te weten kwam wie zijn vader was, weigerde hij zijn zegen te geven voor jullie relatie (en huwelijk). Uw familie stond op het punt om G.(...) geweld aan te doen. Hij keerde terug naar huis en lichtte zijn familie in. Zijn familie was evenzeer tegen jullie relatie gekant. Blijkbaar hadden jullie vaders ooit ruzie gemaakt op de markt. Kort nadien vertrokken u en G.(...) stiekem naar Gjilan in Kosovo. Uw broer wist u te vinden. Hij sloeg u en heeft u duidelijk gemaakt dat u niet meer met hem mocht omgaan. Daarna werd G.(...) op weg naar de markt verscheiden messteken toegebracht door twee onbekenden. Vervolgens diende G.(...) een maand thuis te blijven. Nadien ging u naar de politie om aan te geven dat u thuis mishandeld werd door uw vader en uw broer. Zij geloofden u niet omdat u nog jong bent maar u slaagde er desalniettemin toch in om een klacht neer te leggen. De politie hielp u echter niet. U keerde terug naar huis. In de tweede helft van september 2014 vertrok u samen met uw partner vanuit Servië naar zijn zus in Zwitserland. Na 15 tot 20 dagen zette u uw reis verder. U kwam op 7 oktober 2014 in België aan en diende hier daags nadien een asielaanvraag in.

U bent in het bezit van uw identiteitskaart, uitgereikt te Preševo op 9 augustus 2010 en uw paspoort, uitgereikt te Vranje op 21 juni 2013.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op dezelfde motieven die werden aangehaald door uw partner G.(...) A.(...). In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen die luidt als volgt:

“Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken aanwezig in uw administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3, of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 24 april 2014 werd Servië vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonbaar dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. U heeft dit evenwel niet gedaan.

Er moet vooreerst worden vastgesteld dat de door u ingeroepen problemen, namelijk uw vrees vermoord te worden door uw eigen familie of door de familie van uw partner, van louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn en als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt immers dat de situatie waarin u stelt betrokken te zijn geraakt bezwaarlijk beschouwd kan worden als een vendetta (gjakmarra), zoals die door de Kanun van Lekë Dukagjini in een in de Balkan algemeen aanvaarde definitie beschreven werd. In dit verband kan verwezen worden naar de positie van het Hoge Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties (UNHCR) dat sinds 2006 slachtoffers van bloedwraak als een “sociale groep” beschouwt en oordeelde dat het bloedwraakfenomeen onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève kan ressorteren en zo een onderscheid kan gemaakt worden met slachtoffers van (geweld)daden van gemeen recht. Zo heeft volgens het UNHCR een bloedwraak betrekking op de leden van één familie die leden van een andere familie doden bij wijze van vergeldingsmaatregelen die worden uitgevoerd volgens een eeuwenoude eeren gedragscode. Overeenkomstig de klassieke erecode in Albanië (de Kanun) kan een conflict maar als vendetta beschouwd worden wanneer de wraaknemers publiekelijk het verlangen uiten om de in hun ogen geschonden eer van hun familie of hun clan met bloed te herstellen. Omwille van het publiekelijk karakter van de wens tot bloedwraak is elke bij de bloedwraak betrokken persoon op de hoogte van het bestaan van de wraak, van de identiteit van de wraaknemer(s) en van de motieven van de wraak. Een vendetta wordt volgens de Kanun binnen de 24 uur na de gepleegde moord (nadat de eer van de wraaknemers werd geschonden) verkondigd door de tegenpartij. Alle door de wraaknemers geviseerde mannen zien zich vanaf dan verplicht zich thuis op te sluiten uit angst te worden gedood. Dankzij traditioneel geregelde verzoeningsprocessen kunnen in een bloedvete verwikkelde families tot een onderhandelde oplossing komen. De definitie van bloedwraak overeenkomstig de Kanun sluit alle nieuwe vormen van wraak en haar afgeleiden (hakmarra), uitdrukkelijk uit en deze kunnen dan ook enkel beschouwd worden als interpersoonlijke afrekeningen die zich slechts gedeeltelijk baseren op de principes van bloedwraak zonder er echt één te zijn. Vormen van wraak die zich niet aan de voorschriften van de Kanun houden, worden als dusdanig niet als bloedwraak beschouwd en ressorteren bijgevolg niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie. U verklaarde uitdrukkelijk dat enkel beide vaders elkaar viseerden. U had overigens nog nooit gehoord van de Kanun van Lekë Dukagjini (CGVS, blz. 13). Het is in het licht van

voorgaande informatie ook hoegenaamd niet aannemelijk dat u pas op de dag dat u E.(...)s hand ging vragen voor het eerst zou vernomen hebben van het bestaan van de bloedwraak. Verder kon u weinig of niets vertellen over de grond van het conflict tussen beide vaders (CGVS, blz. 12-13).

Voorts hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u geen of onvoldoende beroep kon doen – of in geval van problemen bij een eventuele terugkeer naar Servië zou kunnen doen – op de hulp en/of bescherming van de in Servië aanwezige autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van terugkeer naar Servië voor u een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. U verklaarde nooit problemen te hebben ondervonden met de Servische autoriteiten (CGVS, blz. 16-17). U zou na de steekpartij geen klacht hebben neergelegd bij de politie, niettegenstaande er getuigen aanwezig waren op het plaats van het delict. U gaf aan dat zulks toch niet zou helpen. U voegde daaraan toe dat veel getuigen afzien van een verklaring omdat zij hoge boetes kunnen oplopen indien zij niet verschijnen op het proces (CGVS, blz. 16). Dit is een nogal vergezochte en weinig relevante uitleg die uw nalaten bovendien niet rechtvaardigt. Het doel van een klacht bij de politie is net het voorkomen of oplossen van problemen en bovendien kan klacht ingediend worden tegen onbekenden. Twee maanden na de steekpartij, toen u voldoende hersteld was, zou u wel twee agenten hebben aangesproken op straat over uw problemen. Zij zeiden dat het niet nodig was dat u een klacht zou neerleggen en dat het probleem zich vanzelf wel zou oplossen. U zou later niet meer naar het politiekantoor gegaan zijn om officieel klacht in te dienen (CGVS, blz. 15-16). Indien u werkelijk voor uw leven vreesde, is het hoogst merkwaardig met dit antwoord van de agenten genoegen nam en dat u geen verdere stappen zou hebben ondernomen. Wat dit laatste betreft dient trouwens gewezen te worden op een tegenstrijdigheid in uw opeenvolgende verklaringen. Waar u op het Commissariaat-generaal aangaf dat de agenten op straat weinig interesse hadden en zeiden dat het niet ernstig was en vanzelf zou overgaan (CGVS, p.15), stelde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat de agenten u lieten weten dat dergelijke interfamiliale problemen buiten hun bevoegdheid vallen (vragenlijst CGVS ingevuld bij DVZ, vraag 3.5). Bovendien dient opgemerkt dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt bovendien dat de Servische autoriteiten en de Servische politie voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hoewel binnen de Servische politie blijven nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, blijkt uit de informatie dat de Servische politie beter functioneert. Hierdoor benadert ze meer de internationale maatstaven. Dat de politie beter functioneert, is onder meer het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2005, die grote organisatorische veranderingen van de politiediensten met zich meebracht. Wangedrag van politieagenten wordt niet zonder meer gedoogd. Dit blijkt eveneens uit de oprichting van een intern controleorgaan binnen de politiediensten, dat klachten behandelt die met het optreden van de politie te maken hebben. De Servische overheid wordt bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Serbia". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad, de zogenaamde community policing, de public relations en communicatie. Door het geheel van deze vermelde maatregelen kon de Servische politie betere resultaten voorleggen. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat, voor het geval dat de Servische politie haar werk in particuliere gevallen toch niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door de politie/ politieoneel wangedrag aan te klagen. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt bijkomend dat er in de Preshevë-vallei mogelijkheden bestaan om in geval van problemen van gemeenrechtelijke aard klacht neer te leggen bij de multi-etnische politie (MEP), waarbij ook etnische Albanese agenten tewerkgesteld zijn. De MEP is ondergebracht binnen de bestaande politiestructuren en is belast met de reguliere politietaken in de Preshevë-vallei. Het hoofd van de politie in Preshevë is een etnische Albanese (Avdi Bajrami). Uit de info blijkt dat de MEP haar politietaken in de haar toegewezen domeinen naar behoren vervult. Zo treedt de MEP op in situaties van huiselijk geweld, drugs (gebruik en smokkel), burenruzies, smokkel en diefstal, verkeersovertredingen, verkrachting, moord en andere gemeenrechtelijke feiten. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Servië opererende autoriteiten aan alle Servische onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie doen wijzigen. Uw identiteit en nationaliteit worden niet betwist. De foto's tonen weliswaar een wonde maar laten niet toe de oorzaak van deze wonde vast te stellen. Bovendien bent u niet duidelijk herkenbaar op

deze foto's. Met betrekking tot de getuigenverklaring moet worden opgemerkt dat deze een gesolliciteerd karakter vertoont. Het betreft immers een getuigenverklaring van S.(...) A.(...) en R.(...) F.(...) die zelf niet aanwezig waren bij de aanval, maar aan wie u uw problemen hebt verteld (CGVS, p.14). Daarenboven stemt de inhoud ervan niet overeen met uw eigen verklaringen. Volgens dit document zou u hebben samengewoond met uw partner, terwijl u uitdrukkelijk verklaarde dat dit niet het geval was (CGVS, blz. 5). "

Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat uw opeenvolgende verklaringen niet eensluidend zijn. Ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u na al uw problemen niet naar de politie gegaan te zijn omdat u dit niet aandurfde. U vreesde dat de politie het zou opnemen voor uw vader (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het Commissariaat-generaal stelde u daarentegen nadat u geslagen werd door uw vader en broer wel degelijk naar de politie geweest te zijn en daar ook effectief een klacht te hebben neergelegd. U zou hiervan geen afschrift hebben gekregen (CGVS, blz. 12-13). Nadat u deze tegenstrijdigheid werd voorgelegd, beweerde u op de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk verklaard te hebben dat u zich tot de politie had gewend. Een louter ontkennen is evenwel geen rechtvaardiging van deze tegenstrijdigheid. Bovendien ondertekende u het verslag van het interview ter goedkeuring nadat het u in het Albanees werd voorgelezen. Bijgevolg komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende de mishandelingen door uw familie sterk op de helling te staan. Hoe dan ook dient verwezen te worden naar voorgaande vaststellingen betreffende de beschermingsmogelijkheden in Servië, waarbij u -gelet op de vastgestelde tegenstrijdigheid betreffende uw klacht bij de politie - niet aannemelijk heeft gemaakt hier geen beroep op te kunnen doen.

Bijgevolg kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw identiteitskaart en paspoort tonen uw identiteit en nationaliteit aan, dewelke niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen."

2. Over de rechtspleging

Waar verzoekers overeenkomstig artikel 14 van de Gecoördineerde Wetten op de Raad van State de vernietiging vorderen van de bestreden beslissingen, wegens overtreding van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht, gaan zij eraan voorbij dat de huidige procedure is ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zodat een verwijzing naar artikel 14 van voornoemde wetten op de Raad van State niet dienstig wordt aangevoerd. Voorts verwijst de Raad naar het gewijzigde artikel 39/2 van de vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, ook voor de beslissingen tot niet-inoverwegingname bedoeld in artikel 57/6/1 en 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot hetgeen verzoekers vragen kan de Raad derhalve de beslissingen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, 2° en 3° van de vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit hetgeen volgt. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, het beginsel van behoorlijk bestuur en de formele motiveringsplicht, voeren verzoekers onder verwijzing naar rechtspraak en rechtsleer aan dat de bestreden beslissingen niet voldoen aan de motiveringsvereiste zoals omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen en dat het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen een internationaal instrument met humanitaire doelstellingen is, hetgeen een soepele interpretatie en evenwichtige verdeling van de bewijslast vergt, waarna zij een summiere poging ondernemen om de motieven van de bestreden beslissingen te ontcrachten.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

3.2. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). De Raad is geen "beginsel van behoorlijk bestuur" bekend. Verzoekers laten na te verduidelijken welk beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden achten, laat staan dat zij enige toelichting geven op welke wijze dit beginsel zou geschonden zijn. Bij ontstentenis van enige toelichting hieromtrent dient te worden vastgesteld dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Voorts wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om de asielaanvraag die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De aangevoerde schending van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

3.3.1. Artikel 57/6/1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.*

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;*
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;*
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;*
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden. (...)"*

Bij koninklijk besluit tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst van 24 april 2014, werd Servië aangewezen als veilig land van herkomst.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet en het verslag aan de koning van het KB van 24 april 2014 volgt dat een individueel en effectief onderzoek van de asielaanvraag noodzakelijk blijft maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aanwezig is. De asielzoeker afkomstig van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Het loutere feit dat een asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat

diens asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen.

3.3.2. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat (i) de door verzoekers ingeroepen problemen, namelijk hun vrees vermoord te worden door hun families van louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn en als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de vluchtelingenconventie daar de situatie waarin zij stellen betrokken te zijn geraakt bezwaarlijk beschouwd kan worden als een vendetta (gjakmarrja), zoals die door de Kanun van Lekë Dukagjini in een in de Balkan algemeen aanvaarde definitie beschreven werd, zoals wordt toegelicht, (ii) verzoekers niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij geen of onvoldoende beroep konden doen - of in geval van problemen bij een eventuele terugkeer naar Servië zouden kunnen doen - op de hulp en/of bescherming van de in Servië aanwezige autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van terugkeer naar Servië voor hen een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, zoals omstandig en gedetailleerd wordt uiteengezet, temeer zij omtrent hun contact met respectievelijk klacht bij de politie tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd en (iii) de door hen neergelegde documenten niet van die aard zijn dat zij bovenstaande appreciatie doen wijzigen.

De Raad wijst erop dat het niet volstaat een theoretische uiteenzetting te geven of te poneren dat aan de motiveringsvereiste niet werd voldaan. De Raad benadrukt dat het aan verzoekers toekomt om de motieven van de bestreden beslissingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijven. Verzoekers ondernemen in voorliggend verzoekschrift immers geen ernstige poging om de verschillende motieven te verklaren of te weerleggen. Zij beperken zich in hoofdzaak tot het hernemen van een aantal motieven van de bestreden beslissingen en wijzigen hierbij de bevindingen en conclusies van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van ontkennend naar bevestigend en omgekeerd, zonder enige plausibele argumentatie te ontwikkelen om deze bevindingen te ondergraven. Met het overnemen van een gedeelte van de bestreden beslissingen en het tegenovergestelde te beweren weerleggen verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen echter niet. Dergelijk verweer is niet ernstig en vermag geenszins de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissingen, dewelke steun vinden in het administratief dossier, te ontcrachten.

3.3.3. Na lezing van het administratief dossier, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat uit verzoekers hun verklaringen en de door hen bijgebrachte documenten niet duidelijk blijkt dat, wat hen betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon dan ook correct steunen op artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet om verzoekers hun asielaanvraag niet in overweging te nemen.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissingen worden beaamd en in hun geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS